

Jöle Fasulye Makinesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Jöle Fasulye Makinesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Sıcak ekmek kokan Arnavut kaldırımklı şirin kasaba Berrybrook'ta Profesör Puddle yaşardı. Yanlara doğru fırlamış, bembeyaz, gür ve dağınık saçları, yuvarlak gözlükleri ve Yamalı cepleri olan uzun mor bir laboratuvar önlüğü vardı. Her sabah atölyesinde mırıldanarak bir şeyler kurcalardı. Herkes onu kasabanın en iyi kalpli, en akıllı ve en dalgın mucidi olarak tanırdı.

Parlak bir pazartesi günü Profesör Puddle bugüne kadarki en büyük icadını bitirdi: büyü jöle fasulyeler yapan parlak gümüş bir makine. Bakır boruları, dönen kadranları ve küçük bir cam penceresi vardı. "Her jöle fasulye şaşırtıcı bir şey yapar!" dedi parlak sarı tulumlar ve küçük bir İngiliz anahtarı olan alet kemeri giyen yardımcısı Pip'e. Pip'in yeşil gözleri heyecanla parladı.

Pip sürprizleri her şeyden çok severdi. "Ne yapıyorlar?" diye sordu kırmızı spor ayakkabılarıyla zıplayarak. Profesör üç kavanozu kaldırdı. "Kırmızı seni kurbağa gibi zıplatır. Mavi sesini borazana çevirir. Sarı her şeyi devasa gösterir." Pip'in çilli burnu seğirdi. "Daha fazla yapmaya yardım edebilir miyim?" "Yarın," dedi profesör. "Dikkatlice."

Ama ertesi sabah Pip erken uyandı ve tek başına atölyeye koştu. Kavanozlar pırıl pırıl ve rengârenk, öyle davetkâr görünüyordu ki. "Sadece bir tutam ekleyeceğim," diye fısıldadı. Önce kırmızıyı, sonra maviyi, sonra sarıyı hepsini birden döktü ve makine sallanmaya, kıkırdamaya ve titremeye başladı. Her borudan ısıltılar fişkırdı.

Pat! Pat! PAT! Jöle fasulyeler renkli yağmur gibi makineden uçtu. Sokakta zıplayıp herkesin kahvaltısına kondu. Altın düğmeli orman yeşili paltosuyla uzun boylu Belediye Başkanı Maple dışarı çıktı ve kırmızı bir tane yuttu. Kurbağa gibi zıplayıp durdu. "Amanın!" diye vırakladı. "Ne oluyor?"

Mavi bir jöle fasulye fırıncının önünden yuvarlandı ve fırıncı borazan gibi şarkı söylemeye başladı. Dü-dü-dü! Hamuru melodinin ritmiyle sallandı. Bir başkası çay fincanına düştü ve çaydanlık bir vals çaldı. Kısa süre sonra bütün sokak zıplıyor, ötüyor ve borazan çalıyordu. İnsanlar o kadar çok güldü ki oturmak zorunda kaldılar, sonra yeniden zıpladılar.

Sonra sarı bir jöle fasulye çiçekçinin sepetine zıpladı. Birdenbire papatyalar ağaçlar kadar uzun göründü ve saksılar kuleler gibi yükseldi. "Her şey devasa!" diye soludu Pip, spor ayakkabılarıyla sallanarak. Bazıları kıkırdadı ama bazıları endişeyle baktı. Kasabanın ucunda yıllık icat fuarı kuruluyordu. Çadırlar yükseliyor ve büyük bir pankart dalgalanıyordu.

Belediye Başkanı Maple siyah topuzu zıplayarak profesörün yanına geldi. "Profesör Puddle!" dedi hâlâ vıraklayarak. "İcat fuarı bu öğleden sonra başlıyor. Şarkı söyleyen, zıplayan, devasa bir kasaba olamaz!" Kollarını kararlılıkla kavuşturdu. Profesörün pembe yanakları soldu. "Eyvah," dedi. "Eyvah, eyvah, eyvah."

Atölyeye döndüklerinde Profesör Puddle ve Pip makineye baktılar. Makine tıslıyor ve mor dumanlar püskürtüyordu. "Her şeyi karıştırdım," diye itiraf etti Pip, çilleri sarkarak. "Beklemek için çok heyecanlıyım." Profesör omzunu usulca okşadı. "Hatalar olur, evladım. Ama bu karmaşaya acele etmek yol açtı. Şimdi yavaşça ve dikkatlice düşünelim."

Belediye Başkanı Maple gümüş rozeti parlayarak içeri girdi. "Ben yardım edeceğim," dedi. "Ama nereden başlayacağız?" Profesör büyüteçini aldı. "Tarife adım adım bakacağız." Pip buruşuk tarifi cebinden çıkardı. Üç kavanoz, üç ölçü ve önemli bir kural vardı: her malzemeyi ancak makine uğuldadıktan sonra ekle.

Pip yüksek sesle okudu. "Bir kaşık kırmızı, uğultuyu bekle. Bir kaşık mavi, uğultuyu bekle. Bir kaşık sarı, uğultuyu bekle." Kıvırcık kızıl saçlarını kaşdı. "Hepsini birlikte ekledim. Beklemedim." Belediye Başkanı Maple başını salladı. "Öyleyse makineyi boşaltıp dikkatlice yeniden başlıyoruz." Profesör gülümsedi. "Ekip çalışması ve dikkatli düşünme. Tarif işte bu."

Uğuldayan atölyede birlikte çalıştılar. Belediye Başkanı Maple kavanozu sabit tuttu. Pip bir kaşık kırmızı döktü ve beklediler. Mmmmm. Sonra mavi. Mmmmm. Sonra sarı. Mmmmm. Makine usulca parladı ve küçük bir ding sesi çıkardı. Tek tek kusursuz jöle fasulyeler yuvarlandı; her biri doğru renkte ve doğru boyuttaydı. Pip nefesini tuttu.

"Bir tane dene," dedi profesör. Pip ağzına kırmızı bir jöle fasulye attı, iki kez zıpladı ve düzgünce yere indi. "İşe yarıyor!" diye sevindi. Belediye Başkanı Maple mavi bir tane denedi ve tek bir güzel nota söyledi. Sarı olan çay fincanını korkutucu değil, büyük ve sevimli gösterdi. Üçü rahatlamayla güldüler ve sepetler dolusu jöle fasulyeyle fuara koştular.

İcat fuarı kalabalık ve neşeliydi. Profesör Puddle makineyi gösterdi ve Pip herkese önemli kuralı anlattı. "Her zaman uğultuyu bekleyin!" dedi, aralıklı dişleriyle gülümseyerek. Çocuklar zıpladı, şarkı söyledi ve devasa çiçeklere sevinçle bağırdı. Belediye Başkanı Maple tek bir sarı jöle fasulye denedi ve bütün kasabayı harika, tam da olması gerektiği gibi şaşırtıcı ilan etti.

O akşam profesör ve Pip atölyenin basamaklarında oturdular. "Bir şey öğrendim," dedi Pip. "Heyecan eğlencelidir ama önce düşünmek daha iyidir." Küçük İngiliz anahtarıyla bir cıvatayı sıktı. Profesör Puddle'ın bıyığı kıvrılıp gülümsedi. "Ben de yavaşlamayı ve tariflerimi paylaşmayı öğrendim," dedi. "İyi bir ekip en güzel büyüdür."

O günden sonra jöle fasulye makinesinin üstünde küçük bir tabela asılıydı: Uğultuyu bekle. Pip ayak parmaklarında o heyecanlı kıpırtıyı hissettiğinde zıplayan belediye başkanını, şarkı söyleyen fırıncıyı ve yükselen papatyaları hatırlıyordu. Derin bir nefes alıyor, dikkatlice düşünüyor ve ancak ondan sonra kavanozlara uzanıyordu. Berrybrook bir daha asla eskisi gibi olmadı ve bu tamamen harikaydı.